

Zbirka odločb sodne prakse

Zadeva T-522/20 RENV

**Carpatair SA
proti
Evropski komisiji**

Sodba Splošnega sodišča (drugi senat, ki zaseda v sestavi petih sodnikov) z dne 13. maja 2026

„Državne pomoči – Letalski sektor – Ukrepi, ki jih je Romunija izvedla v korist letališča Temišvar – Ukrepi, ki jih je letališče Temišvar izvedlo v korist družbe Wizz Air in letalskih prevoznikov, ki uporabljajo to letališče – Sklep, v katerem je delno ugotovljen neobstoj državne pomoči v korist letališča Temišvar in letalskih prevoznikov, ki uporabljajo to letališče – Letališke pristojbine – Ničnostna tožba – Procesno upravičenje – Posamično nanašanje – Neobstoj znatnega vpliva na konkurenčni položaj – Delna nedopustnost – Člen 107(1) PDEU – Napačna uporaba prava – Selektivnost – Prednost“

1. *Sodni postopek – Predložitev dokazov – Rok – Prepozna vložitev dokaznih predlogov – Pogoji*
(Poslovnik Splošnega sodišča, člen 85(1))

(Glej točko 28.)

2. *Ničnostna tožba – Fizične ali pravne osebe – Pravni interes – Nujnost obstoječega in dejanskega interesa – Presoja ob vložitvi tožbe – Razglasitev ničnosti izpodbijanega akta, ki bi lahko tožeči stranki prinesel prednost, v okviru tožbe pred nacionalnimi sodišči – Razglasitev ničnosti izpodbijanega akta, ki bi lahko pripeljal do začetka formalnega postopka preiskave v drugi zadevi – Dopustnost*
(člen 263 PDEU)

(Glej točke od 32 do 39.)

3. *Ničnostna tožba – Fizične ali pravne osebe – Pojem predpisa v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU – Vsi splošni akti razen zakonodajnih aktov – Sklep Komisije, sestavljen iz dveh delov – Prvi del, ki se nanaša na sistem letaliških pristojbin, ki velja za vse letalske prevoznike, ki uporabljajo neko letališče – Splošni akt – Vključitev – Drugi del, ki se nanaša na sporazume, ki veljajo samo za pogodbene stranke – Posamični ukrepi – Izključitev*
(člen 263, četrti odstavek, PDEU)

(Glej točko 41.)

4. *Ničnostna tožba – Fizične ali pravne osebe – Akti, ki se nanje neposredno in posamično nanašajo – Posamično nanašanje – Merila – Sklep Komisije, s katerim so bili nekateri ukrepi pomoči razglašeni za združljive z notranjim trgov in je bilo ugotovljeno, da drugi ukrepi niso pomoč – Tožba podjetja, ki je konkurent podjetja, ki je sodelovalo v upravnem postopku in ki je bilo prejemnik pomoči – Konkurenčno podjetje, ki ne utemelji znatnega vpliva na svoj položaj na zadevnem trgu – Nedopustnost*
(člen 263, četrti odstavek, PDEU)

(Glej točke od 49 do 57, od 62 do 73, od 76 do 79, od 85 do 89 in od 127 do 129.)

5. *Sodni postopek – Vloga, s katero se postopek začne – Formalne zahteve – Kratek povzetek navajanih razlogov – Abstraktna navedba – Obveznost sodišča Unije, da rekonstruira tožbene razloge in trditve tožeče stranke – Neobstoj – Nedopustnost*
(Poslovnik Splošnega sodišča, člen 76(d))

(Glej točke od 91 do 94.)

6. *Sodni postopek – Predložitev novih razlogov med postopkom – Pogoji – Uporaba za postopek po vrnitvi zadeve v odločanje po pritožbi*
(Poslovnik Splošnega sodišča, členi 76(d), 84(1), 193(1) in 194)

(Glej točke od 95 do 97.)

7. *Ničnostna tožba – Fizične ali pravne osebe – Akti, ki se nanje neposredno in posamično nanašajo – Neposredno nanašanje – Merila – Sklep, s katerim je Komisija ugotovila neobstoj državne pomoči – Tožba podjetja, ki je konkurent podjetja, ki je prejemnik pomoči – Konkurenčno podjetje, ki utemelji neposredno nanašanje na svojo pravico do varstva pred izkrivljanjem konkurence – Dopustnost*
(člen 263, četrti odstavek, PDEU)

(Glej točke od 130 do 132 in 147.)

8. *Pomoči, ki jih dodelijo države – Pojem – Selektivnost ukrepa – Ukrep, ki določa znižanja letaliških pristojbin, ki so na voljo vsem letalskim prevoznikom, ki uporabljajo zadevno letališče – Pogoji za uporabo, ki upravičenost do enega od predvidenih znižanj omejujejo na zelo omejeno število letalskih prevoznikov – Ukrep, ki ga je mogoče opredeliti kot selektiven – Ukrep, s katerim se uresničujejo legitimni cilji – Nevplivanje*
(člen 107(1) PDEU)

(Glej točke od 161 do 167, 176, od 179 do 182 in od 195 do 197.)

9. *Sodni postopek – Intervencija – Intervencijska vloga – Formalne zahteve – Kratek povzetek navajanih razlogov – Splošno sklicevanje na druga pisanja, priložena intervencijski vlogi – Nedopustnost*
(Statut Sodišča, člen 21; Poslovnik Splošnega sodišča, člena 76(d) in 145(2)(b))

Povzetek

Splošno sodišče, ki mu je Sodišče vrnilo zadevo v razsojanje, je razglasilo delno ničnost sklepa¹ Evropske komisije, s katerim je bilo ugotovljeno, da ukrepi, ki jih je mednarodno letališče Temišvar, ki ga upravlja družba Societatea Națională „Aeroportul Internațional Timișoara – Traian Vuia“ SA (AITTV), v kateri ima romunska država v lasti 80 % osnovnega kapitala, izvedlo v korist družbe Wizz Air Hungary Légiközlekedési Zrt. (v nadaljevanju: Wizz Air), ne pomenijo državnih pomoči, ker je Komisija napačno uporabila pravo pri presoji selektivnosti letaliških pristojbin iz zbornika letalskih informacij (v nadaljevanju: ZLI) za leto 2010. S tem je podalo pojasnila, prvič, glede analize procesnega upravičenja podjetja, ki je konkurenčno letalskemu prevozniku, ki je prejemnik teh ukrepov, in, drugič, glede preučitve selektivnosti državnih pomoči.

Komisija je na podlagi pritožbe romunskega regionalnega letalskega prevoznika, družbe Carpatair SA (v nadaljevanju: tožeča stranka), leta 2011 začela formalni postopek preiskave v zvezi z, med drugim, ZLI za leto 2011 in sporazumi, ki sta jih leta 2008 podpisali družbi AITTV in Wizz Air in s katerimi so bili določeni splošni pogoji za uporabo letališke infrastrukture in storitev s strani družbe Wizz Air (v nadaljevanju: sporazumi iz leta 2008). Dva od teh sporazumov sta bila leta 2010 spremenjena z novo shemo popustov, dogovorjeno med tema družbama (v nadaljevanju: sporazuma iz leta 2010).

Komisija je sprejela izpodbijani sklep, s katerim je med drugim ugotovila, da letališke pristojbine iz ZLI za leto 2010, sporazumi iz leta 2008 in sporazuma iz leta 2010 ne pomenijo državnih pomoči. Tožeča stranka je zoper ta sklep vložila tožbo pri Splošnem sodišču.

Splošno sodišče je s sodbo z dne 8. februarja 2023² razglasilo dopustnost tožbe in ničnost izpodbijanega sklepa v delu, v katerem je bilo ugotovljeno, da letališke pristojbine iz ZLI za leto 2010 ter sporazumi iz leta 2008 in leta 2010 ne pomenijo državnih pomoči. Komisija ter družbi Wizz Air in AITTV so zoper to sodbo vložile vsaka svojo pritožbo.

Sodišče je s sodbo z dne 13. februarja 2025³ razveljavilo celotno prvotno sodbo zaradi razlogov, povezanih z dokazovanjem procesnega upravičenja tožeče stranke, in zadevo vrnilo v razsojanje Splošnemu sodišču.

Presoja Splošnega sodišča

Splošno sodišče je najprej preučilo dopustnost tožbe. Opozorilo je, da je izpodbijani sklep, po eni strani, posamični akt v delu, v katerem je v njem ugotovljeno, da sporazumi iz leta 2008 in leta 2010 niso državne pomoči. Tožeča stranka mora torej, da bi dokazala svoje procesno upravičenje, dokazati, da se ta del navedenega sklepa neposredno in posamično nanaša nanjo. Ta sklep je, po drugi strani, predpis, ki ne potrebuje izvedbenih ukrepov v smislu člena 263, četrtri

¹ Sklep Komisije (EU) 2021/1428 z dne 24. februarja 2020 o državni pomoči SA. 31662 – 31662 – C/2011 (ex NN/2011), ki jo je Romunija izvedla za mednarodno letališče Temišvar in družbo Wizz Air (UL 2021, L 308, str. 1; v nadaljevanju: izpodbijani sklep).

² Sodba z dne 8. februarja 2023, Carpatair/Komisija (T-522/20, EU:T:2023:51; v nadaljevanju: prvotna sodba).

³ Sodba z dne 13. februarja 2025, Komisija in drugi/Carpatair (od C-244/23 P do C-246/23 P, EU:C:2025:87; v nadaljevanju: sodba, izdana v pritožbenem postopku).

odstavek, tretji del povedi, PDEU v delu, v katerem je v njem ugotovljeno, da shema letaliških pristojbin, vzpostavljena z ZLI za leto 2010, ni državna pomoč. Da bi dokazala svoje procesno upravičenje, mora torej tožeča stranka le dokazati, da se ta del sklepa nanjo neposredno nanaša.

Kar zadeva, prvič, posamično nanašanje dela izpodbijanega sklepa v zvezi s sporazumi iz leta 2008 in leta 2010 na tožečo stranko, ker ta ni bila prejemnik ukrepov, ki izhajajo iz navedenih sporazumov, mora tožeča stranka dokazati, da je zadevna pomoč znatno vplivala na njen položaj na zadevnem trgu. Ker tožeča stranka od leta 2014 ni več opravljala dejavnosti na letališču, se v ta namen ne more opreti na potencialno prihodnjo konkurenco, da bi dokazala tako nanašanje nanjo, ampak mora dokazati, da je v času, ko so sporazumi iz leta 2008 in leta 2010 učinkovali, obstajala dejanska konkurenca z družbo Wizz Air.

V obravnavani zadevi je Splošno sodišče ugotovilo, da sta tožeča stranka in družba Wizz Air zagotavljali povezave na istih letališčih ali na letališčih, oddaljenih manj kot 100 km, zato so lahko potencialne stranke izbirale med storitvami, ki jih je ponujala vsaka od njiju, tako da sta si neposredno konkurirali na petih povezavah na teh letališčih. V tem smislu dejstvo, da sta tožeča stranka in družba Wizz Air delovali po različnih poslovnih modelih, in okoliščina, da sta imeli njuni letalski floti različne tehnične značilnosti, kar je družbi Wizz Air omogočalo, da je ustvarila ekonomijo obsega, ne preprečujeta obstoja konkurence med njima.

Vendar tožeča stranka ni dokazala, da je imela poseben status v primerjavi z drugimi letalskimi prevozniki, ki so delovali na letališču. Dejstvo, da je bila tožeča stranka v konkurenci z družbo Wizz Air na večjem številu letalskih povezav kot z navedenimi prevozniki, da je bila dejavnost letališča osredotočena na dejavnosti tožeče stranke in da je 90 % svojega prometa ustvarila z dejavnostmi na tem letališču, niso zadostni elementi za priznanje takšnega posebnega statusa.

Tožeča stranka za utemeljitev zgoraj navedenega posebnega statusa tudi ni zadostno dokazala, da je na njen konkurenčni položaj znatno vplivala konkurenca družbe Wizz Air, ki je imela koristi od sporazumov iz leta 2008 in leta 2010. Dejavnost slednje družbe namreč sama po sebi ne more pojasniti zmanjšanja neto donosnosti tožeče stranke v tem obdobju. Poleg tega ni dokazala izgube dobička ali manj ugodnega razvoja, ki bi ga dosegla, če ne bi prišlo do teh sporazumov. Nazadnje, na njeno donosnost so lahko vplivali tudi drugi dejavniki.

Zato se izpodbijani sklep v delu, v katerem se nanaša na sporazume iz leta 2008 in leta 2010, na tožečo stranko ne nanaša posamično. Ničnostna tožba torej v zvezi s tem ni dopustna zaradi neobstoja procesnega upravičenja.

Drugič, v zvezi s tem, da se je ZLI za leto 2010 neposredno nanašal na tožečo stranko, je Splošno sodišče ugotovilo, da je družba Wizz Air – enako kot drugi letalski prevozniki – lahko izkoristila popuste, kot so bili določeni v ZLI za leto 2010, in je dejansko to tudi storila. Ker izpodbijani sklep ustvarja pravne učinke popolnoma samodejno zgolj na podlagi ureditve Unije, se zato v delu, v katerem se nanaša na ZLI za leto 2010, neposredno nanaša na tožečo stranko in je slednja upravičena izpodbijati njegovo utemeljenost.

Splošno sodišče je v zvezi z utemeljenostjo tožbe presodilo, da je Komisija napačno uporabila pravo z ugotovitvijo, da letališke pristojbine, ki so bile uvedene z ZLI za leto 2010, ne pomenijo državnih pomoči, ne da bi preučila, ali so se predvidena znižanja za letala z največjo maso pri vzletu več kot 70 ton, ki prepeljejo več kot 10.000 potnikov na mesec, uporabljala selektivno.

Najprej je navedlo, da cilj, ki se uresničuje s temi znižanji, to je privabljanje večjih zrakoplovov, s čimer bi se lahko povečali prihodki letališča, kljub njegovi morebitni legitimnosti ne more sam po sebi izključiti selektivnosti.

Splošno sodišče je nato ugotovilo, da so se sistem letaliških pristojbin ter popusti in rabati res načeloma uporabljali za vse letalske prevoznike, ki so uporabljali ali bi lahko uporabljali letališče. Vendar sta bili dve kumulativni merili, določeni z ZLI za leto 2010, oblikovani tako, da je bil krog potencialnih upravičencev do zadevnih znižanj nujno omejen.

Zato se je okoliščina, da je bilo zelo omejeno število letalskih prevoznikov lahko upravičeno do zgoraj navedenih znižanj, morala šteti za neizogibno posledico dejstva, da so bila ta znižanja oblikovana prav tako, da so jih lahko pridobili le ti letalski prevozniki.

Splošno sodišče je zato razglasilo ničnost izpodbijanega sklepa v delu, v katerem je ugotovljeno, da ZLI za leto 2010 ne pomeni državne pomoči, ker ni selektiven.